

[Indenrigsministeren.]

at det kunne vise sig ønskeligt at få spørgsmålet om de forebyggende foranstaltninger belyst i en endnu bredere sammenhæng.

Må jeg til slut sige, at jeg naturligvis er parat til at drøfte disse spørgsmål nærmere med folketingsudvalget, men jeg håber, jeg har gjort det helt klart, at regeringen er meget positiv over for tanken om at tage de spørgsmål, som er behandlet i forslaget til folketingsbeslutning, op til nærmere undersøgelse og behandling.

Ejler Koch (S):

Udviklingen inden for sundhedsvæsenet har, som ministeren var inde på, været meget kraftig i de seneste årtier. Ressourceforbruget har været hastigt voksende, både hvad penge og personale angår. Endvidere kan vi vel forudsige med betydelig sikkerhed, at sådan som det tegner sig, vil der blive tale om en stadig øget ressourceanvendelse, fordi der altid eksisterer et betydeligt pres på udbygningen af sundhedsvæsenet og det er et af de områder, hvor det forekommer nok så svært at sige nej.

Spørgsmålet, som rejser sig, er imidlertid, om vi anvender disse mange ressourcer på den mest hensigtsmæssige måde, om vi får nok ud af dem. Her må svaret nok være nej. Udviklingen har i de seneste årtier så afgjort været stærkest inden for sygehusvæsenet: både investeringer og personaleforbrug har her været væsentlig kraftigere end i andre dele af sundhedsvæsenet. Vi finder det derfor rigtigt, som det er sket med dette forslag til folketingsbeslutning, at spørgsmålet om en politisk prioritering inden for sundhedsvæsenet tages op til drøftelse. Spørgsmålet er jo også rejst med meget betydelig styrke i PP II.

Forslaget, som det foreligger, synes jeg passende kan deles i 2 afsnit, som jeg gerne hver for sig vil knytte nogle kommentarer til.

Først er der tale om dæmpning inden for sygehussektoren. En sådan udvikling tror jeg er rigtig, og vi kan give den vores tilslutning; ikke mindst på baggrund af de tendenser, der er beskrevet i perspektivplan II, synes det oplagt at standse noget op. Som det fremgår af denne redegørelse, vil det igangværende og det planlagte sygehusbyggeri bringe sengekapaaciteten betydeligt op

over de normer, sundhedsstyrelsen har opstillet, normer, som endda betragtes som rigelige. Og med den nye sygehuslovs planlægningsbeføjelser og samlingen af ansvaret for sygehusvæsenet hos amtskommunerne skulle der vel være gode politiske muligheder for at foretage en sådan opbremsning, som vi i hvert fald gerne vil være med til.

Hertil kommer yderligere, at hvis vi kan aflaste sygehussektoren for de mange plejepatienter, som ligger på sygehuse, vil sådan en opbremsning nok også være mindre betænkelig. Det kræver ganske vist en udvidelse af plejehjemspladserne, men fra en samfundsmæssig betragtning må dette også være ønskeligt, fordi plejehjemmene jo både i anlæg og drift er væsentlig billigere end hospitalerne. Her er nogle vanskelige betalingsmæssige problemer mellem amtskommunerne og primærkommunerne, som måske forhindrer en sådan udvikling, og som det måske var naturligt at se på.

Endvidere forekommer den voldsomme udbygning af sygehusvæsenet også betænkelig på et tidspunkt, hvor der er vanskeligheder med overhovedet at skaffe det fornødne personale til at betjene de sygehuse, der allerede eksisterer.

Vi vil altså gerne være med til en nedtrapning af det ressourcekrævende sygehusbyggeri, men vi er da enige i det, ministeren sagde, at vi ikke skal forestille os, at sygehusbyggeriet kan ophøre her i landet. Derfor vil jeg gerne benytte lejligheden til at spørge ministeren, om han agter at køre videre med det sygehusinstitut, som var foreslået af den tidligere regering, og hvorom forslaget vel stort set lå færdigt, så vi kan sikre, at det nye byggeri bliver tilrettelagt på den bedst mulige måde.

Jeg skal derefter vende mig til den anden side af sagen, som ligger i forslaget til beslutning, nemlig spørgsmålet om, hvor ressourcerne skal kanaliseres hen.

Her sigtes klart mod en udbygning af det primære sundhedsvæsen, men jeg vil godt, som ministeren også var inde på det, spørge, om ikke spørgsmålet om hele forebyggelsen er nok så vigtigt som spørgsmålet om udbygningen af den primære sundhedstjeneste. Det er jo helt oplagt, at hvis vi kan gøre mere ved sygdomsforebyggelsen, så er det det bedste middel, vi kan anvende. Kan vi forbedre arbejdsmiljøet, kan vi begrænse